

Νίκου Καζαντζάκη (1883-1957)

Οδύσσεια Β, 76 - 111

Τρεις στάθηκαν οι πιο θανατερές μορφές που πήρε ο Χάρος
να μου ξεζώσει το λαμπρό μυαλό, να πάρει τ' άρματά μου:
στη δροσερή σπηλιά της Καλυψώς, σαν ψαχνερή γυναίκα,
γελώντας πρόβαλε και πλέχτηκε χυτά στα γόνατά μου·
κι εγώ με τρόπο την αθάνατη μες στα θνητά μου χέρια
σαν όνειρο γλυκό την έσφιγγα στο αμμουδερό ακρογιάλι.
Η ξανθομάλλα μού 'πλενε θεά, μες σε χρουσό λεγένι,
κάθε σπερνό με κρούσταλλο νερό τα λασπωμένα πόδια,
να μη μολέψουν τα χρουσόφαντα σεντόνια του παστού της·
κι εγώ γελούσα με χαρά, τα λασπερά του ανθρώπου πόδια
να τα θωρώ να περιπλέκονται με τ' άφθαρτα αντικνήμια.
Πρώτη βολά τη γέψη του κορμιού τη φράθηκα σαν πνέμα·
γης κι ουρανός στ' ακρόγιαλα έσμιγαν, και χαίρουν εντός μου
βαθιά τα λασπωμένα σωθικά να γίνονται φτερούγες.
Συθέμελος γυρνούσεν ο ουρανός δεξά στη δούλεψή μας
και σβήναν τ' άστρα μες στα πέλαγα κι άλλα άναβαν γελώντας·
κι εμείς σα λαμπηδόνες δυο σμιχτές αστράφταμε στον άμμο.
Πρώτος πηδούσε κι ανακρέμουνταν γελάστερας ο Δίας,
σαν ήλιος νυχτερνός κι αγάλλουνταν να καμαρώνει κάτω,
σε περιγιάλι ερημικό, θεά ξανθομαλλού να τρέμει
και να καρπίζει αργά σ' ενός θνητού τη χωματένια αγκάλη.
Ξοπίσω, αρματωμένος άντρακλας, μ' ασπούδα αντιπατούσε,
κατρακυλώντας πα στα διάσελα, ξεσπώντας πα στα βράχια,
στρουφίζοντας σα φλογοκάβουρας, ο αιματολάφτης Άρης·
κι εμείς αναγερτοί γελούσαμε στα γλιστερά χοχλάδια.
Κι ολοστερνή, τη χαραυγή, με τα λευκά θαλασσοπούλια,
περνούσε γελαστή χορεύοντας μες σε ροδάτη πάχνη
και χάδευε απαλά στη γης η μεγαλόχαρη Αφροδίτη
τα δυο κορμιά του ακρογιαλού σοφιλιασμένα αναπαυόνταν.
Σαν το γοργό φτερούγισμα του αητού διαβαίνα απάνωθέ μας
και χάνουνταν στον άδειον ουρανό τα μερονύχτερά μας·
κι εγώ, κρατώντας την αθάνατη σφιχτά στην αγκαλιά μου,
δοκήθηκα άξαφνα ένα σούρουπο, με αλάλητη τρομάρα,
πως πλοκαμούσε μέσα μου ο θεός και πλάνταε την καρδιά μου.
Σαν όνειρο μου φάνταζε η ζωή, σαν παραμύθι ο κόσμος,
κι όλη η ψυχή δαχτυλιδώνουνταν καπνός μες στον αγέρα.